

godt Bevis for, at vi ikke, naar det kommer til Stykket, har nogen egentlig Klarhed over, hvorledes denne Sag økonomisk vil kunne bæres af vort Folk. Naar man har sagt: Vi kan ikke gaa over til et Forsikringssystem for Alderdomsunderstøttelsen, for det kan Ungdommen ikke bære, maa jeg sige, at jeg er ganske overbevist om, at Ungdommen kommer til at bære meget, meget mere gennem de Skatter, der skal til, for at de gamle kan faa den Understøttelse, som er nødvendig. Jeg kan ikke se andet end, at de faste Sætsler, der her fastsættes, ingenlunde er for høje; naar man skal se paa, hvad Mennesker skal have for at leve. Men jeg har altid ment, at det vilde være baade økonomisk og socialt at søge denne Foranstaltning løst ad Forsikringsvejen. Og saaledes mente i sin Tid næsten alle. Men det Spørgsmaal eksisterer ikke mere, og det kan da ikke hjælpe, at vi endnu drømmer derom. Nu maa vi tage Sagen, som den ligger for, men saa maa vi ogsaa erkende dens Omfang.

Ordføreren (Hedegaard): Efter at saavel den højtærede Indenrigsminister som min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, har haft Ordet, kan jeg fatte mig i stor Korthed og skal kun gøre nogle faa Bemærkninger til de forskellige ærede Medlemmer, som har talt fra andre Partier. Naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, Ordføreren for Socialdemokraterne, taler om, at vi fra Flertallets Side ikke vil være med til straks at føre Loven ud i Livet, men derimod ønsker, at den først skal træde i Kraft den 1. April 1923, saa sker det efter Henstilling fra en hel Del kommunale Mænd Landet over, for Resten baade fra By og fra Land, idet de udtalte, at man ikke saa godt kunde tage mod et Lovforslag af den Art og føre det ud i Livet midt i et Finansaar, men ønskede at vente til den 1. April for at kunne tage Hensyn til de forøgede Udgifter, der fulgte af denne Lov, naar Budgettet skulde lægges. Endvidere udtalte det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sig om Princippet og sagde, at Socialdemokraterne var rede til at tage Princippet fuldt ud, og at de i og for sig var det eneste Parti, der var rede til at tage det fuldt ud. Jeg maa mene, at der ikke fra vor Side i højere Grad er nogen Indskrænkning i Princippet end fra Socialdemokraterens Side. Her er kun Tale om, hvor man skal stoppe op; om man skal gaa til denne eller hin Fradragsregel. Hvis vi skulde følge det ærede Medlem og tage Princippet fuldt ud, saa skulde der overhovedet slet intet Fradrag være. Efter min Mening har vi fra Flertallets Side i Prin-

cippet fulgt Forslaget og er villige til at følge det, og det har vi vist i de Ændringsforslag, vi har stillet. Naar vi saaledes begrænser den Indtægt eller Formue, man maa have, er det, fordi vi er betænkelige ved Forslagets økonomiske Rækkevidde. Jeg maa slutte mig til min Partifælle det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, naar han sagde, at man som Helhed maa sige, at Lovforslaget ved disse Ændringer er forbedret. Han har nævnt Overgangsbestemmelserne som Forbedringer. Jeg vil gerne tilføje — jeg tror ikke, det blev nævnt —, at vi ved et Ændringsforslag, der er stillet fra Flertallets Side, har givet Kommunerne Ret til at hjælpe Enkeltpersoner, der har mistet deres Ægtefælle og derved er blevet vanskeligere stillet. Vi tør derfor sige, at det foreliggende Forslag er formet saadan, at det fuldt er forsvarligt overfor de Aldersrentenydere, der skal have Understøttelse efter Loven.

Der er fra forskellige Sider talt en hel Del om, at Kommunerne vilde blive særlig vanskelig stillet, og der er talt meget om, hvorledes Bestemmelserne om de 5 Millioner skulde forstaaes, hvorledes de skulde anvendes, og hvilke Regler der skulde gaas frem efter. Jeg kan overhovedet ikke forstaa, at der kan blive nogen Tvivl herom. Det staar udtrykkelig i Betænkningen, hvad der har været Flertallets Mening med disse 5 Millioner. Det er nemlig den, at de skulde komme de Kommuner til gode, der faar forøgede Udgifter ved denne Lov, og der er slet ingen Tvivl om — det er jo stærkt fremhævet fra forskellige Sider —, at alle Kommuner vil faa forøgede Udgifter, naar Tilgangen kommer.

Det ærede Medlem Hr. Rode omtalte Overgangsbestemmelserne og mente, at de vilde fremkalde megen Forvirring. Jeg er ganske enig med den højtærede Indenrigsminister, naar han udtalte, at han ikke kunde forstaa, at dette vilde blive Tilfældet. Der staar udtrykkelig i Lovforslaget, hvordan Overgangsbestemmelserne skal være, og ethvert Menneske, der kan læse, vil kunne læse sig til, hvad Meningen er med disse Overgangsbestemmelser. Jeg synes, de er saa humane, at man maa være tilfreds med dem og erkende, at det er et overordentlig stort Fremskridt fra Lovforslaget, som det forelaa, samtidig med, at det er bibeholdt i § 1, at Kommunalbestyrelserne kan give Aldersrente i særlige Tilfælde til Folk mellem 60 og 65 Aars Alderen. Jeg tror det ærede Medlem Hr. Rode talte om, at Sygehjælpen, saaledes som den indeholdes i Ændringsforslaget, er ringere end i Lov-